

[Ole Bjørn Kraft.]

Mit Parti har som et af de Midler, der kan anvendes for at naa dette sidste Stykke Vej, peget paa langfristede Statslaan og Præmieobligationslaan. Jeg er overbevist om, at det er denne Fremgangsmaade, vi maa benytte. Det Beløb, Tyskerne udplyndrede os for, er saa uhyre, at det maa betegnes som en fysisk Umulighed at inddække det gennem Skat i Løbet af et Par Aar. Selv de, der har set det som et af Statens velsignelsesrige Formaal at opkræve Skatter, maa dog vist erkende, at Skatter af dette Format ikke kan bæres. At vælge at gaa Skattevejen vil derfor være ensbetydende med at udskyde Spørgsmaalets Løsning, saa vi først om en Aarrække faar fast Grund under Fødderne. Man vil med andre Ord blive nødt til at lade Inflationen virke videre endnu mange Aar fremover. Giver man Inflationen et saa langt Liv, er jeg bange for, at det er den, der sejrer, og at Skattepolitikkerne vil komme til at optræde som Brandmænd, der først begynder at slukke, naar Huset er brændt ned. Man maa derfor vælge at benytte de Midler, der straks kan anvendes. Den Beskatningslyst, der stadig vil være til Stede og muligvis vil føle sig skuffet, maa da søge sin Trøst i, at der skal skaffes Penge til Laanenes Forrentning og Afdrag, saaledes at der bliver god Lejlighed til at beskæftige sig ogsaa med den skattemæssige Side af Sagen.

At komme Pengerigeligheden til Livs er den største og mest paatrængende Opgave for vor økonomiske Politik. Fra alle Partier har der i de forløbne Aar lydt Advarsler mod Inflationen, og der kræves heller ikke megen økonomisk Indsigt for at forstaa, at Inflationen er en Ulykke for alle i Landet, ligegyldigt hvilke Lag de tilhører, hvilket Erhverv de virker i. Derfor haaber jeg, at disse Advarsler ikke har lydt forgæves, og at vi, hvad der saa end kan skille os i politisk og økonomisk Henseende, kan samles i dette, at vort Samfund ikke skal faa Lov til at drive ud i Inflationens Malstrøm. Under Besættelsestiden saa vi det som en stor Opgave at bremse op for den truende Inflation, og det lykkedes ogsaa i nogle Aar i en ikke ubetydelig Udstrækning. Jeg kan huske, at jeg under en Finanslovdebat om dette Spørgsmaal her i Salen talte om Inflationens Fenrisuly, der laa paa Lur for at opsluge os alle. Vi maa stadig være paa Vagt og sørge for, at Lænkerne ikke brister.

Der er yderligere nogle faa Synspunkter, jeg gerne vil fremhæve i Forbindelse med det afgørende Spørgsmaal om en Pengesaning,

der skaber den rette Harmoni mellem Penge- mængde og Varemængde. Det første er dette: Det er den eneste virkelige Vej til at faa begyndt paa en Begrænsning og en Afvikling af Restriktionerne. Lykkes det ikke at faa fast Grund paa Pengevæsenets Omraade, vil Statskontrollsystemets videre Udvikling ikke kunne standses. Vi har jo set, hvordan det er gaaet. Man havde sikkert de bedste Hensigter, da man begyndte paa dette Arbejde. Naar man erindrer Venstrepartiets Udtalelser under Valgkampen i 1945, ved man jo, at Venstre mente at være i Stand til at afvikle Restriktionerne en—to—tre. Der var sandelig mange Udtalelser dengang om, at hvis Venstre blot kom til Magten, vilde denne Sag blive løst, mange Udtalelser, haanlige Udtalelser, bl. a. over for den daværende konservative Handelsminister for, hvad han havde foretaget sig.

Jeg tror nu nok, at man i Dag vil erkende, at man her gav Løfter og fremsatte Udtalelser, som burde have været undgaaet. Restriktionssystemets Magt er ikke blevet brudt. Restriktionerne er ikke blot ikke afviklet; man har ved Drøftelserne om Produktionskontrol og andre Foranstaltninger været ude i Planer, som ingen plan- økonomisk Regering behøvede at skamme sig ved. Det viser i al Tydelighed, at Penge- overflod fremkalder øget Statskontrol og Rationering, medens en Opsugning og Binding af Pengene er Erhvervslivets eneste Haab om at faa en Bremse paa Restrikti- onsvognen og gradvis naa frem til friere Forhold. Selv om en Bekæmpelse af de le- dige Penge ikke kan undgaa at volde Er- hvervslivet visse Vanskeligheder, ligger dets Interesse saa afgjort i, at denne Politik bliver ført, hvis det ønsker at generobre den Frihed, der er gaaet tabt. Kommer vi ikke i Gang med den ønskede Sanering, vil mange andre vigtige Foranstaltninger ikke med den tilsigtede Virkning kunne gennem- føres. Arbejde, Produktion og Eksport er Grundlaget, hvis vor Levestandard og sociale Tryghed skal bevares. Jeg tror, det er let- sindigt at se bort fra den Førringelse af den almindelige Befolknings Levevilkkaar, som allerede længe har været i Gang. Det er al- tid den almindelige Mand, der betaler Om- kostningerne ved Fejlgrebene. Det konser- vative Folkeparti frygter for, at den svig- tende Evne til Samarbejde, som Rigsdagen har vist, i det lange Løb vil true vor sociale Standard og hindre os i at fortsætte den Ud- bygning af vore sociale Foranstaltninger, der er meget ønskelig, fordi vi kan komme i den Situation hverken at have Pengene